

dan Anbringelse findes fornøden. Uden denne Forudsætning vilde ganske vist den Slutsten mangle, som Reglen i § 12 nødvendig kræver. Skulde man skuffes heri, vilde det blive nødvendigt snarest mulig at fremskaffe den eller de fornødne Statsopdragelsesanstalter, hvis man vil oprettholde Straffrihedsreglen. — Hvad det andet Punkt angaar, nemlig Fastsættelsen af de Myndigheder, der skulle tage Bestemmelse om Opdragelsesforanstaltningerne, har man derimod ikke kunnet følge hint Lovforslag. De Værgeraad og Overværgeraad, som det opretter, findes ikke endnu. Beføjelsen maa for Tiden i det mindste henlægges til bestaaende Myndigheder, hvad ogsaa er sket i Lovforslagets § 12. Da det imidlertid mange Gange vil sinke en hurtig og energisk Indgriben, naar Afgørelsen altid — som Lovforslaget vil — skal træffes af Overøvrigheden, har man gjort en Sondring mellem de Tilfælde, hvor Underøvrigheden, i København Politidirektøren, kan træffe Afgørelsen, om end under Rekurs til Overøvrigheden, og de Tilfælde, hvor det paa Grund af Forholdsreglens indgribende Karakter (Fratagelse af Forældremyndigheden over Barnet) er naturligt og stemmende med den gældende Ret, at Bestemmelsen maa tages af Overøvrigheden. — I øvrigt har Udvalget fulgt Lovforslaget, saaledes med Hensyn til Bibeholdelse af den strafferetlige Undersøgelse og med Hensyn til Omkostningernes Udredelse samt Refusion. Kun har man ikke kunnet godkende den absolute Udelukkelse af Varetægtsfængsel. I Overensstemmelse med den gældende Ret og den fra alle Sider vedtagne Regel i Lovforslaget om Retsplejens Ordning foreslaas den Ændring heri, „at Varetægtsfængsel kun kan anvendes, naar Omstændighederne ikke tillade at erstatte det ved at sætte Barnet under Tilsyn af paalidelige Personer“. Dette sidste bliver vel altsaa Reglen, men Undtagelse hjemles.

Som bemærket frembyder Lovforslagets § 13 langt fra de samme Betænklichkeiten som § 12. Hele Udvalget har derfor i det væsentlige kunnet tiltræde denne

Paragraf. Man har ikke noget at erindre imod den Hovedændring, der gøres i den gældende Ret, nemlig at 14 Aars Alderen træder i Stedet for 15 Aars Alderen som den strafferetlige Grænse mellem „Børn“ og „unge Mennesker“. Paa Personer mellem 14 og 15 Aar blive herefter de samme Strafferetsregler anvendelige som paa dem mellem 15 og 18 Aar. Man finder imidlertid, at Udtalelsen herom rettest bør findes i Begyndelsen af § 13 i Stedet for i Slutningen af § 12. Herpaa gaar Ændringsforslaget Nr. 19, Litra a, 1ste Stykke, ud. Kun een Undtagelse bør der gøres fra denne Overførelsesregel, nemlig at Rotting ikke bliver den Legemsrevselse, der i paakommende Tilfælde anvendes paa Personer mellem 14 og 15 Aar. Lovforslaget vil heller ikke dette, da det i § 5 bibeholder 15 Aars Grænsen. Udvalget maatte efter den Stilling, der indtages til § 5, se ovenfor, udtrykke Undtagelsen paa en anden Maade, og dette er sket ved Ændringsforslag Nr. 19 a. — I 2det Stykke af Ændringsforslag 19 a angives bl. a. det Omraade, indenfor hvilket der for Fremtiden alene skal være Spørgsmaal om Legemsrevselse (o: den, som er ordnet ved alm. borgerlig Straffelov § 29) for unge Mennesker, nemlig for Vold. At dette Forslag kan stilles af hele Udvalget, er forklaret tidligere. Det passer baade for det Flertal, der ikke vil have § 5 anvendt paa unge Mennesker, foruden selvfølgelig for det Mindretal, der er imod denne Paragraf, — og for dem, der foruden Legemsstraf efter Straffelovens § 21 for Vold af unge Mennesker, ønske og mene at have Hjemmel i Lovforslaget for haardere Legemsstraf paa dem i de grove Tilfælde i § 5. — Ændringsforslaget under Nr. 19, Litra b, er Konsekvens af Flertallets Forslag under Nr. 8 a. — Tilføjes under Nr. 19, Litra c, anbefaler sig som human mod de unge Mennesker, der ere saa uheldig stillede, at Midlerne til deres ønskelige Anbringelse i en Opdragelsesanstalt ikke kunne tilvejebringes ad privat Vej, og den gør ingen Uret mod den offentlige Kasse, idet den Udgift spares, som Straffen vilde medføre.